

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

7. Nos legem habemus, & secundùm legem nostram debet mori, quia filium Dei se fecit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

scant omnes credentes, tum Christum Dei Filium esse, qui sua carne communicata, diuinæ naturæ confortes nos facit; tum maximam in nos Dei dilectionem esse, qui tanto & tam diuino Dei beneficio nos donauit. Vtramque hanc fidei & consolationis nostræ partem, quam Christus Dominus tanto hinc cum affectu commemorat, impius Calvinus, & Sacramentarij omnes nefariè sustulerunt, eaque Ecclesiam Dei, vt robusti latrones spoliarunt, profanato hoc diuinissimo Sacramento, & ad vnum panis frustulum viniq; vulgaris haustum reducto. De qua impietate plura super Matth. cap. 26. diximus.

Caluini-
starum
impietas.

IN IOANNIS CAP. XIX.

7. Nos legem habemus, & secundum legem nostram debet mori, quia Filium Dei se fecit.

OBSERVAT hoc loco Calvinus, & in ipsos Catholicos contorquet, in quo ipse maximè peccauit, & quod vix in quempiam magis quàm in illū vnum quadrat: Hæc (inquit) accusatio non prorsus carebat pretextu; sed in hyporhesi grauius errabāt. Generalis quidem doctrina vera erat, fas non esse hominibus, quicquam sibi diuini honoris sumere, ac morte dignos esse, quicumque ad se traherent quod vnius Dei proprium erat. Causa autem erroris in Christi persona fuit, quod neque reputarūt quibus elogijs Messiam prædicet Scriptura, quia inde colligere promptum erat, esse Filium Dei; nec etiam inquirere dignati sunt, essetne Iesus ille Messias olim à Deo promissus. Videmus ergo, vt ex vero principio falsam consequentiam deducūt, quia malè subsumunt. Quo exemplo monemur inter doctrinam generalem & hypotheses sedulo distinguere. Multi enim imperiti & leues homines, si semel decepti fuerint veri pretextu, ipsa quoque scriptura principia rejciunt. Quæ licentia hodie plus iusto in mundo grassatur. Meminerimus ergo sic cauendum esse à fallacijs, vt principia quæ vera sunt, integra maneant, nec labefactetur scriptura fides. Rursus hoc modo facile refutare impios licebit, qui scripturæ testimonium, & quæ inde sumunt principia, malis causis falso & perperam obtendunt. Tota hæc Caluini narratio vera est & salutaris, sed in ipsum vnum porissimum quadrat; qui quàm multa scripturæ testimonia, & quæ inde sumpsit principia, malis causis falso & perperam obtenderit, quoties ex veris principijs falsas cōsequentijs deduxerit pessimè subsumens, quàm frequen

frequenter inter doctrinam generalem & hypothesen non
 distinxit, hæc sola quæ hæctenus cõtra eius corruptelas po-
 suimus Antidota lectorem docere possunt. Videat, qui voluit,
 singularia & manifesta harum rerum exempla ad Matth. cap.
 9. vers. 21. & 36. ad Matth. cap. 11. vers. 12. ad Matth. cap. 14. vers.
 1. & 9. ad Matth. cap. 16. vers. 1. & 6. & 23. ad Matth. cap. 21. vers.
 21. & 23. & 42. ad Matth. cap. 22. vers. 21. ad Matth. cap. 23. vers.
 15. & 29. ad Matth. cap. 24. vers. 22. & 24. ad Luc. cap. 4. vers. 16.
 ad Lucæ cap. 9. vers. 54. ad Lucæ cap. 12. vers. 48. ad Lucæ cap.
 23. vers. 43. ad Ioan. cap. 2. vers. 18. ad Ioan. cap. 8. vers. 39. & 41.
 & 53. ad Ioan. cap. 9. vers. 15. ad Ioan. cap. 10. vers. 1. ad Ioan.
 cap. 12. vers. 13. ad Ioan. cap. 16. vers. 2. Et tot quidem ille in lo-
 cis inter doctrinam generalem & hypothesen non distinguens,
 Scripturæ testimonia pessimæ suæ causæ falsò & perperam
 obtendit, & ex veris principiis falsas consequentias deducit.

Nunc à nobis idem cimen patrari docere conatur, quod
 hoc loco dissimulandum non est. *Sicuti* (inquit) *quum* *hæc*
Papista *Ecclesia* *authoritatem* *magnificè* *extollunt,* *nihil* *affert*
in *quo* *non* *consentiunt* *filij* *Dei.* *Ecclesiam* *esse* *fidelium* *matrem,*
esse *columnam* *veritatis,* *esse* *audiendam,* *regi* *à* *Spiritu* *sancto*
contendunt, *nihil* *horum* *negandum* *est.* Ergo impius Calvinus
 est, & à numero filiorum Dei segregandus, qui istud apertis-
 simè alibi negat. Cùm enim vno in loco statuatur, *Ecclesiam*
columnam *&* *firmamentum* *veritatis,* à Paulo vocari, è quo
in *Ecclesia* *conseruetur* *Dei* *veritas* *predicationis* *ministerij*
quemadmodum *Paulus* *docet,* *Christum* *dedisse* *Apostolos,* *Pa-*
stores, *atque* *Doctores,* *ne* *circumferamur* *quolibet* *vento* *doctr-*
ina, *ut* *ab* *hominibus* *non* *deludamur* (in quibus verbis apper-
 scit Ecclesiam ideò non errare, quia Pastores in illa non er-
 rant, quorum ministerio conseruetur veritas) tamen causet
 sequenti longa disputatione eos refutare conatur, qui in Ec-
 clesia remanere veritatem non putant, nisi inter Pastores con-
 stet. Moxque probare contendit, ipsa concilia Episcoporum
 generalia errare posse, quia veteris populi Sacerdotes errave-
 runt, quia Petrus in Ecclesia futuros pseudopphetas prædixit,
 quia Paulus Antichristum in templo Dei sessurum pronunciatum
 quo (inquit Calvinus) significat Apostolus, non aliunde veni-
 ram horrendam illam calamitatem, de qua ibi loquitur, nisi
 ys qui pro Pastoribus in Ecclesia sedebunt. Cui nunc obsecratum
 est, Calvinum illum esse, qui hæc omnia, quorum nihil nega-
 dum esse dixerat, negat impudenter: hæc, inquam, Ecclesiam
 esse matrem fidelium, esse columnam veritatis, esse audiendam.

Consequen-
 ziarum Cal-
 uini ex scri-
 pturis de-
 prauatis
 exempla.

Calvinus
 suo iudicio
 à numero
 filiorum Dei
 segregatur
 Instr. lib.
 4. cap. 8.
 num. 12.

Ibidem c.
 9. num. 7.
 & 4.

regi à Spiritu sancto: ideòque errare non posse? Pergamus tamen, & sequentia videamus. Sed quum trahere ad se volunt quicquid iuris Ecclesia debetur, improbè & sacrilega audacia rapiunt, quod nihil ad se pertinet. Nam hypothese[m] expendere conuenit, an ipsi Ecclesie titulum mereantur. Hic autem prorsus deficiunt. Ita quidem Calvinus; sed nec vno verbo hunc in nobis defectum probans, seipsum prorsus defecisse demonstrat. Nec vno verbo docens cur Ecclesia Catholica, etiam ab ipsis aduersariis ita nuncupata, pro vera Ecclesia habenda non sit, hic prorsus defecit. Cæterum hanc hypothese[m] verissimam esse, nosque Dei beneficio Catholicos antiquæ & Romanæ Ecclesie adhærentes, verè Ecclesie titulum ac rem habere, luculenter olim pro modulo nostro à nobis demonstratum est.

Aliud contra nos exemplum proponit Calvinus, in quo non minùs turpiter se dedit. Similiter cum furiosè in omnes pios seuiunt, hoc se colore excusant, quòd ordinari sint ad tuendam fidem & pacem Ecclesie. Sed ubi propius ad rem ventum est, clarè perspicitur nihil minus eos habere in animo quàm vera doctrina patrocinium, nulla minus quàm pacis & concordie cura tangi, sed pro sua tyrannide dumtaxat pugnare. Qui generalibus principijs contenti ad circumstantias non attendunt, nos meritò putant à Papistis oppugnari, sed causa cognitio fumos illos, quibus illudunt, facile discutit. Error in hypothese[m] que[m] hic ponit Calvinus, in hypothese[m] magis erronea fundatur, idque duplici nomine. Primum, quia de intentione Ecclesie hæreticos persequentis iniquè & impiè iudicat, eam videlicet non concordie & pacis studio, sed pro sua tyrannide pugnare. Tu verò quis es qui iudicas alienum seruum? & cur ante tempus iudicat de aliorum factis Calvinus, qui neque de se ipso iudicare potuit? Sed magis aliam ob causam erronea est Calvinus hypothese[m]: Se videlicet ac suos immeritò à Papistis oppugnari, quia causa cognitio fumos omnes discuteret. Atqui de causa Calvinus iam in istis Antidotis Euangelicis utcumque cognouimus, in Apostolicis adhuc vberius cognituri, eum esse impostorem maximum, diuinæ Scripturæ deprauatorem pestilentem, hæreticorum dogmatum assertorem ac defensorem acerrimum, ac denique, ut à quodam Lucherano doctore meritissimè vocatur, acutum diaboli organum. Cuius videlicet artibus aleatoris, strophis, præstigiis, metaphoris ac meronymiis, plurima & apertissima diuinarum Scripturarum testimonia eluduntur, nobisque eripiuntur,

quæ

De Princ.
fidei lib.
4. cap. 23.
& seqq.

Rom. 14.
I. cor. 4.
Caluini
causa excussa
qualem eum
demonstrat.
Aegidius
Hunnius
professor
Vuttem-
bergensis
in libro,
Caluinus
iudicatus,
pag. 52.

quæ S. Trinitatem, Christi Redemptoris nostri diuinitatem, eiusdem aduentum, & natiuitatem, & passionem, mortem, resurrectionem, ascensionem in caelos, tam in veteri quam in nouo testamento contra Iudæos probant, confirmant, elucidant, vt variis exemplis doctor ille Lutheranus ex Caluini scriptis demonstrat. Hæc sanè tota causæ Caluiniianæ cognitio non fumos nostros discutiet, quibus nos illudimus; sed fumos Caluiniianos excutiet, totique mundo propalabit, quibus ille hactenus innumeris sectariis suis ad certam eorum perniciem, pestilenter illudit. Tam aptè & dexterè sua contra nos exempla protulit Caluinus, vt quo ipse crimine flagrat maximè & creberrimè, idem aliquo modo in nos Catholicos retorqueat.

Simili hypothefi ad sequentia proximè verba vitur: *Difficile horrendum esse, quàm superbè & ferociter à Papisitis damnatur clara & testata Dei veritas, & innoxius sanguis fundatur. Scilicet Caluini hæreses, & diuinarum Scripturarum deprauationes fœdissimæ, clara sunt & testata Dei veritas.* Caluino quoque licuit Seruetum Arianum flammis absumere, & Catholicis Principibus nō licebit de seditiosis & impijs Caluianistis supplicium sumere. Tales sunt Caluini hypothefes.

20. *Et scriptum erat Hebraicè, Græcè, & Latine.*

PUlcram hîc sibi in Catholicos oblatrandi occasionem canis Caluinus inuenisse visus, vt nullam nō arripit, huc in modum allatrat. *Notandum est quòd execranda sit tyrannid Papistica, quæ plebem ab Euangelij & totius Scripturæ sacre lectione arcet. Pilatus homo reprobus, & alioqui Satana organum; arcano tamen instinctu destinatus fuit Euangelij prædicari, vt breuem eius summam tribus linguis vulgaret. Qui ergo eius notitiam, quantum in se est, suppressam curant, quo loco nobis habendi sunt, qui se prodant Pilato nequiores? Redigamus in breuem argumenti formam, confusam hanc importuni hominis vociferationem. Pilatus in tribus linguis doctis, Græca, Hebraica, & Latina, titulum cruci imposuit, qui nomen patriæ, & causam Christi crucifixi præsentibus Hebræis, Græcis, Romanis, demonstraret: Ergo qui totam Scripturam vulgo in lingua vulgari legendam negant, Pilato nequiores sunt, & execrandam tyrannidem exercent. Quis vel meliocriter literis imbutus, hæc stolidam & insulsam consecrationem statim non irridet, explodit, & execratur? Vide enim in*

*Consequē-
tia Calui-
ni ridicu-
la.*